

سنجش رضایتمندی از سکونت شهری با تاکید بر مسکن شهری

(مورد شناسی مناطق ۱ و ۸ شهرداری تبریز)

حسین نعمتی علیکان^۱، * غلامرضا عابدینی^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه گیلان، ایران، behroz71n@gmail.com

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد شهرسازی گرایش برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم تحقیقات یاسوج، ایران.

Abedinibsh@yahoo.com

چکیده

مباحث مربوط به سکونت شهری و به خصوص رضایتمندی سکونتی شهری یکی از مطالعه شده ترین موضوعات در حیطه برنامه ریزی شهری و شهرسازی میباشد. در ایران بدنبال افزایش شهرنشینی و سرعت بالای تغییرات در بافتهای شهری به دلایل مختلف کیفیت محیط سکونتی در نواحی شهری به شدت تنزل یافته است. شناسایی عوامل مؤثر در میزان رضایت نارضایتی سکونتی ساکنان، میتواند در جهت تحلیل وضع موجود سکونتی، تصمیمات آتی به منظور ارتقای سطح کیفی محدوده‌های سکونتی افراد و جلوگیری از تکرار نواقص در سایر مکانها مؤثر واقع گردد. هدف از این تحقیق ارزیابی رضایتمندی ساکنان مناطق یک و هشت شهری تبریز از سکونت شهری و مسکن میباشد. پس از پخش پرسشنامه به تعداد ۲۵۰ عدد بصورت تصادفی در بین ساکنین با برنامه SPSS به تحلیل نتایج ناشی از آن پرداخته شد. به این منظور از آزمونهای t و واریانس یک طرفه و رگرسیون استفاده شد که نتیجه آن عبارت اند از: بین رضایتمندی سکونتی و جنسیت هیچ رابطه ای وجود ندارد، میزان رضایتمندی میشود در افراد مجرد بیشتر از افراد متاهل میباشد، بین میزان تحصیلات و رضایتمندی سکونتی رابطه معنی دار وجود دارد، بین رضایتمندی سکونتی و نوع اشتغال هیچ رابطه معنی دار وجود ندارد. از نظر همبستگی بین متغیرها، محل تامین خدمات، کیفیت مسکن، مشارکت اجتماعی دارای همبستگی قوی تری میباشد. بیشترین ارتباط بین شاخصها با متغیر وابسته: طراحی واحد مسکونی، اندازه واحد مسکونی، آسایش محیطی، میباشد. و کمترین رابطه مربوط به شاخصهای موضوعات کلی ساختمان و روابط همسایگی میباشد بیشترین اثر مربوط به مشارکت محلی (۰.۵۷) و در مرتبه بعدی مربوط به شاخص کیفیت مسکن (۰.۳۶) میباشد. اثرات غیر مستقیم شاخصهای واحد همسایگی (۰.۸) و کیفیت محله (۰.۱۲) بیشترین مقدار را دارند.

واژه‌های کلیدی: مسکن، مسکن شهری، سکونت شهری، رضایتمندی، تبریز

۱- مقدمه

پس از انقلاب صنعتی، فرایند شهرنشینی در جهان به طور فزاینده ای رشد کرد و به دنبال آن مشکلات فراوانی از جمله کمبود مسکن را به وجود آورد. در واقع مسکن به عنوان یکی از پدیده های واقعی، از نخستین مسائلی است که بشر همواره با آن دست به گریبان بوده و در تلاش برای دگرگونی و یافتن پاسخی مناسب، معقول و اندیشیده برای آن است. سازمان یافته ترین الگوی زیستی یکجانشینی انسان، الگوی شهری نشینی است. شهرها به عنوان ارگانیزم زنده و سیستمی پویا در فرایند توسعه جوامع بشری، در فرآیند رشد خود تغییرات عمده ای را متحمل شده اند (ملازاده و روستایی، ۱۳۸۸: ۷). مباحث مربوط